

[Edvard Sørensen.]

aflastet ved den nye Arbejdsløshedslov, der træder i Kraft den 1. April 1933. Men paa Landet maa man være forberedt paa, at der vil melde sig et nyt Hold af Trangstifælde, som afgjort er en Følge af Tidernes Ugunst, og ikke mindst hvad angaar Udgifterne til Fattigvæsenet, maa man regne med Stigning i uhyggelig Grad, der vel antagelig særlig vil komme paa to Konti, nemlig paa Sygehjælps- og Alimentationskontoen. Ikke mindst den sidste har allerede nu antaget uhyggelige Former. Udgifterne til Alimantation viser efter det Kendskab, jeg har til Forholdene, allerede nu en Udgiftsstigning, som man sikkert aldrig ude i Kommunerne havde drømt om. Af mere midlertidig Karakter er Kommunernes Udgifter ifølge den bestaaende midlertidige Arbejdsløshedslov. Efter 1. April 1933 eller i alt Fald efter 1. Maj vil der ske en Nedgang her, hvis der ikke inden den Tid vedtages nye Love af lignende Omfang, og det maa man gaa ud fra er udelukket efter de Udtalelser, Socialministeren fremsatte ved Kriselovens Vedtagelse i Sommer.

Endelig vil jeg i denne Forbindelse nævne Udgifterne til Lægekørsel, som viser en foruroligende Stigning, ikke mindst paa Grund af, at der under de nuværende Forhold med de faldende Indtægter gives flere og flere Mulighed for at kunne optages i Sygekasserne. Jeg tror, der ikke mindst her burde foretages en Ændring snarest muligt, en Ændring, der kunde bringe disse for Kommunerne ret generende Udgifter i nedadgaaende Retning, og det vilde formentlig lettest ske derved, at man satte een Indtægts- og Formuegrænse som Betingelse for at blive Medlem af Sygekasserne og en anden og betydelig lavere for at have Ret til Frikørsel.

Overfor alt det, jeg har nævnt her — og der er meget mere, som vil blive ødelæggende for Kommunernes Økonomi —, staar Indtægtssiden, og dér vil der i de kommende Maaneder opstaa store Vanskeligheder, hvis Forholdene ikke hurtigt ænd er sig. Her er jeg ved det andet, som jeg mener paa dette Omraade er usvigelig sikkert. De Indtægter, der i Vinter vil fremkomme, ikke mindst i de rene Landkommuner, vil blive meget smaa, i mange Tilfælde lig Nul, og derfor vil der adskillige Steder opstaa Vanskeligheder ved at ligne Skatten i det kommende Aar. Men dertil kommer, at de allerede paa-lignede Skatter ikke gaar ind eller i alt Fald gaar ind i meget ringe Omfang, og for store Beløbs Vedkommende er der ingen Mulig-

hed for at faa Skatten ind. Vi har jo allerede set paa de i Sommer aflagte Regnskaber, at der er foretaget meget store Afskrivinger af uerholdelige Skattebeløb.

Nu kan der overfor dette hævdes, at Ejendomsskatterne kan man faa ind, hvis man lader Ejendommene gaa til Tvangsauktion, og det er selvfølgelig rigtigt, men mon ikke alle Kommunalbestyrelser krymper sig ved at sætte Skatteydernes Hjem til Tvangsauktion? Det er i alt Fald min Erfaring, at dette udskydes til den allersidste Frist, og det er forstaaeligt, at det er saadan. Derfor maa man regne med, at Tidspunktet for, at mange Kommuner kommer under Likviditetsgrænsen, er nær forestaaende, ja, for enkelte Kommuner allerede er indtraadt. Det vil ikke vare længe, inden man i adskillige Kommuner Landet over den første i Maaneden maa give den Meddelelse, at der ikke er Penge, hverken til Understøttelser, Aldersrente eller Lønninger. Derfor rejser Spørgsmaalet sig med Styrke: Hvad kan man gøre overfor dette?

Jeg vil stille det Spørgsmaal til den høje Regering og specielt til den højtærede Indenrigsminister, om man ikke mener, at det allerede nu er i den ellefte Time, hvis ikke man ønsker Sammenbrud over hele Linien. Den højtærede Indenrigsministers Cirkulære med Advarselen mod at optage nye Laan i Kommunerne — ja, det var maaske kun Landkommunerne, det gjaldt, jeg husker det ikke saa nøje, det lader i alt Fald til, at det ikke gælder Kommunen København — har jo ikke gjort Likviditetsspørgsmaalet lettere ude i Kommunerne.

Overfor dette kan man sige: Ja, men tænk paa alle de Tilskud, Kommunerne har faaet i de sidste Aar; der er først de 10 Mill. Kr. forrige Aar, og saa er der de 7 Mill. Kr. sidste Aar, og endelig er der Krisehjælpen under dens forskellige Former. Og det er alt sammen rigtigt. Men selv paa Trods af de forøgede Tilskud og paa Trods af Krisehjælpen er Forholdene i Kommunernes Økonomi mange Steder allerede i Dag fortvivlet. Ja, siger man saa, men Skatterne, de er i alt Fald gaaet ind, for de er betalt gennem Krisehjælpen. Det var det, vi hørte Gang paa Gang under Valgkampen, og vi har ogsaa hørt det her i denne Sal. Ja, man har endogsaa set Forslag fremsat, der gaar ud fra den Forudsætning, at dette Spørgsmaal behøver man overhovedet ikke at beskæftige sig med. Skatterne er betalt. Ja, gid det var saa vel, men Sandheden er en ganske anden, nemlig den, at man i Kommunerne er gaaet den Vej, der er Lovhjemmel for, at dække de ældste Restancer med